

„Fogadjátok szelídséggel a belétek oltott tanítást, ez képes megmenteni lelketeket.” (Jak 1,21)

E hónap életigéje a jeruzsálemi egyház egyik jelentős alakjának, Jakabnak tulajdonított szövegből való. Arra buzdítja a keresztényeket, hogy a tetteik legyenek összhangban a hitükkel.

A levél elején aláhúzza ennek egyik lényeges feltételét: szabaduljunk meg minden rossztól, hogy be tudjuk fogadni Isten igéjét; és engedjük, hogy az ige vezessen bennünket keresztény hivatásunk teljes megvalósítására.

Isten igéjének sajátos ereje van: terem, jó gyümölcsöt terem az egyes emberben és a közösségben, szeretet kapcsolatot épít Isten és közöttünk, valamint az emberek között.

Jakab azt mondja, hogy ez a tanítás már „belénk van oltva”.

„Fogadjátok szelídséggel a belétek oltott tanítást, ez képes megmenteni lelketeket.”

Miként? Egészen biztosan azért, mert Isten már a teremtéskor véglegesen kimondott egy ígét: az ember az Ő „képmása”. Minden emberi teremtmény tehát Isten partnere, akit azért hívott létre, hogy megossza vele az életét, mely közösség és szeretet.

A keresztényeket a keresztség szentsége oltja be Krisztusba, Isten Igéjébe, aki belépett az emberiség történelmébe.

Ő minden emberbe elvetette igéjének a magvát, mely a jóra, az igazságosságra, önmagunk ajándékozására és a közösségre hív. Ha szeretettel fogadjuk és gondozzuk ezt a

magot saját „földünkben”, akkor életre tud kelni és gyümölcsöt terem.

„Fogadjátok szelídséggel a belétek oltott tanítást, ez képes megmenteni lelketeket.”

Tudjuk, hogy a Biblia az egyik hely, ahol Isten szól hozzánk, és a keresztények számára ez az evangéliumokban csúcsosodik ki. Ha szeretettel olvassuk a Szentírást, az ő igéjét fogadjuk be, és ha megéljük, akkor a gyümölcsöket is meglátjuk.

Istent hallgathatjuk a szívünk mélyén is, ahol gyakran oly sok „beszéd” és „hang” kavarg: szlogenek, javaslatok, hogy mit válasszunk, életmodellek, mint ahogy aggodalmak és félelmek is... De hogyan ismerjük fel Isten igéjét, hogy teret adhassunk neki, hogy az ige éljen bennünk?

Fegyverezzük le a szívünket, és „adjuk meg magunkat” Isten hívásának, szabadon és bátran hallgassunk a hangjára, mely sokszor a leghalkabb és legszerényebb hang.

Azt kéri, hogy lépjünk ki önmagunkból és vágjunk bele az Istennel és a többi emberrel való párbeszéd és találkozás útjának kalandjába. Együttműködésre hív, hogy szebbé tegyünk az emberiséget, és ebben a munkában mindannyian egyre inkább testvérnek tekintsük egymást.

„Fogadjátok szelídséggel a belétek oltott tanítást, ez képes megmenteni lelketeket.”

Isten igéje ugyanis át tudja alakítani a hétköznapijainkat olyan történetté, melyben egyre inkább megszabadulunk a személyes és a társadalmi rossz sötéttségétől. De ehhez személyes és tudatos odaadásunkat várja, akkor is, ha az tökéletlen, törékeny és mindig lehet teljesebb.

Érzéseink és gondolataink egyre jobban hasonlítanak majd Jézuséra, megerősödik bennünk a hit és a remény Isten szeretetében, és közben kinyílik a szemünk és kitárulnak

karjaink testvéreink szükségleteire.

Chiara ezt javasolta 1992-ben: „Jézusban mély egység figyelhető meg a mennyei Atya iránti szeretete és az emberek, a testvérei iránt megnyilvánuló szeretete között. A legnagyobb összhangban volt a tanítása az életével. Ez mindenkit lenyűgözött és vonzott. Nekünk is ilyennek kell lennünk. Gyermeki egyszerűséggel kell Jézus szavait befogadnunk és a maguk ragyogó tisztaságában, erejében, radikalitásában életre is kell váltanunk; hogy olyan tanítványai lehessünk, amilyenek ő akar, vagyis ugyanolyanok, mint a mesterünk: megannyi Jézus szerte a világban. Lehet ennél szebb és nagyobb kaland az életünk?”[1]

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *Come il Maestro*, in „Città Nuova” 36 (1992/4), p. 33.

forrás: fokolare.hu